I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2193/96

av den 15 november 1996

om ändring av förordning (EEG) nr 2131/93 om förfarandet vid och villkoren för försäljning av spannmål som innehas av interventionsorgan

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål (1), senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 923/96 (2), särskilt artikel 5 i denna, och

med beaktande av följande:

I kommissionens förordning (EEG) nr 2131/93 (3), senast ändrad genom förordning (EG) nr 120/94 (4), fastställs förfarandet vid och villkoren för försäljning av spannmål som innehas av interventionsorgan.

I de medlemsstater som saknar hamn drabbas de anbudsgivare som lämnat anbud avseende spannmål för vilket anbudsinfordran skett, av höga transportkostnader. På grund av dessa extrakostnader har spannmålsexport från dessa medlemsstater försvårats, vilket bland annat medfört förlängda lagringstider vid intervention samt extrakostnader som belastar gemenskapens budget. Det är därför nödvändigt att föreskriva en möjlighet att i vissa fall ersätta de lägsta transportkostnaderna från lagringsorten till den faktiska utförselorten, så att anbudsgivarnas anbud blir jämförbara. I enlighet därmed bör artikel 7 i förordning (EEG) nr 2131/93 anpassas i fråga om transportkostnaderna.

I artikel 18 i kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (5), senast ändrad genom förordning (EG) nr 1384/95 (6), föreskrivs allmänna bestämmelser vad avser bevis på tullformaliteternas fullgörande för frisläppande för konsumtion. I artikel 17 i förordning (EEG) nr 2131/93 föreskrivs att den säkerhet som täcker skillnaden mellan det betalda priset och det lägsta priset för försäljning på gemenskapsmarknaden, får frisläppas när exporten sker genom sjötransport. Samma bestämmelse föreskrivs i kommissionens förordning (EG) nr 1501/95 (7), senast ändrad genom förordning (EG) nr 95/96 (8), när det gäller betalning av exportbidrag som fastställts inom ramen för en anbudsinfordran, så att det stora antalet exporter inom gemenskapen inte försvåras genom krav på bevis för att produkter nått sin bestämmelse.

Samma situation gäller för spannmål som exporteras i interventionssyfte som för spannmål som exporteras från den fria marknaden. För att främja en konsekvent och sammanhängande tillämpning måste samma bestämmelse tillämpas på betalning av exportbidrag, men endast då det finns ett differentierat bidrag som motsvarar skillnaden mellan Schweiz och Liechtenstein å den ena sidan och bestämmelseorten "övriga tredje länder eller då anbudsgivaren har förutfastställt det lägsta bidraget enligt rättspraxis" å den andra. Därför bör förordning (EEG) nr 2131/93 ändras.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för spannmål.

(1) EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 21.
(2) EGT nr L 126, 24.5.1996, s. 37.
(3) EGT nr L 191, 31.7.1993, s. 76.
(4) EGT nr L 21, 26.1.1994, s. 1.
(5) EGT nr L 351, 14.12.1987, s. 1.
(6) EGT nr L 134, 20.6.1995, s. 14.
(7) EGT nr L 147, 30.6.1995, s. 7.
(8) EGT nr L 18, 24.1.1996, s. 10.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EEG) nr 2131/93 skall ändras på följande sätt:

1. Följande punkt 2a skall läggas till i artikel 7:

"2a. Om en medlemsstat saknar hamn får det emellertid beslutas om att göra undantag från föregående punkt och föreskriva ersättning av de lägsta transportkostnaderna från lagringsorten till den faktiska utförselorten."

2. Följande artikel 17a skall läggas till:

"Artikel 17a

Om

— det exportbidrag som gäller den dag då anbuden lämnas in endast är differentierat mellan Schweiz och Liechtenstein å den ena sidan och bestämmelseorten 'övriga tredje länder' å den andra, eller

— anbudsgivaren har förutfastställt ett annat lägsta bidrag enligt rättspraxis än det som gäller för Schweiz och Liechtenstein,

skall, trots vad som sägs i artikel 18 i förordning (EEG) nr 3665/87, bevis på tullformaliteternas fullgörande för frisläppande för konsumtion inte krävas för utbetalning av exportbidrag, om aktören kan bevisa att en kvantitet på minst 1 500 ton spannmålsprodukter har lämnat gemenskapens tullområde på ett fartyg som lämpar sig för sjötransport.

Sådant bevis skall framläggas genom att nedanstående uppgift införs, och intygas av den behöriga myndigheten, på det kontrollexemplar som avses i artikel 6 i förordning (EEG) nr 3665/87, på det enhetsdokument eller nationella dokument som utgör bevis på att varorna har lämnat gemenskapens tullområde:

Exportación de cereales por vía marítima; artículo 17 *bis* del Reglamento (CEE) nº 2131/93

Eksport af korn ad søvejen — Artikel 17a i forordning (EØF) nr. 2131/93

Ausfuhr von Getreide auf dem Seeweg — Verordnung (EWG) Nr. 2131/93 Artikel 17a

Η εξαγωγή των σιτηρών διά θαλασσίας οδού — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 2131/93, άρθρο 17 α

Export of cereals by sea — Article 17a of Regulation (EEC) No 2131/93

Exportation de céréales par voie maritime — Règlement (CEE) nº 2131/93, article 17 bis

Esportazione di cereali per via marittima — Regolamento (CEE) n. 2131/93, articolo 17 bis

Uitvoer van graan over zee — Verordening (EEG) nr. 2131/93, artikel 17 bis

Exportação de cereais por via marítima — Artigo 17ºA, Regulamento (CEE) nº 2131/93

Viljan vienti meriteitse — Asetus (ETY) N:o 2131/93 17a artikla

Export av spanmål sjövägen — artikel 17a i förordning (EEG) nr 2131/93".

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 15 november 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen